

בן המלך

נודמתי בראינע בשעת הצגת „בן המלך“.
ראולם היה מלא מפה לפה, כשנעו ורהפו התמונות
על פני הבר הנהרתי: יצירה סינימית זו, ללא סימן
התקופה, בלי ספק, פרי דמיון של „האמינרציה הל-
בנה“ הרוסית, — מה לה ולקהלנו בת“א? הרי כולה
חדוה דת מונרכיסטית עם אידיאליזציה של „בן
המלך“ הרוסי דדמוני, — „שבו שובנת נפש השואפת
לדרור“ — ותיאור מסורס של המהפכנים בפרצופי
יחפים ואנשי מהתרת; סמלה הוא הפחד, אשר דיוקנו
ניתן בסופה של ההצגה, שפירושו: החזרת העטרה
ליושנה; ומה לה ולנו? ימתק לה הלומה, הלום הנזר
ל„אמינרציה הלבנה“ ואל לנו להרעיל בו את נפש
נוערנו והמוננו.

אמנם אי אפשר לשלול את העונג שנוסחת הזמרה
היפה של מקהלת האופרה הא”ית, המלווה את ההצגה,
אולם המליצה המעימה אינה יכולה בשום אופן להפוך
על התוך הרקוב, ותמונות באילנו הרי ישבן יוצא בהפי
סדן והן מוזיקת החלטה, ומצוה להתרוע עליהן.

נחום איש גמזו